

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSA Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R.M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 kwietnia 2006 r., sygn. akt [...]

wydanego w sprawie z powództwa R.M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w K.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 marca 2009 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. akt [...],

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje adwokatowi J.S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) z 22% podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, która nie była opłacona.

Uzasadnienie

Od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 kwietnia 2006 r. sygn. [...] oddalającego apelację R.M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 czerwca 2007 r., którym oddalone zostało jej powództwo skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za nierzetelne prowadzenie postępowania w sprawie, wniosła ona skargę o wznowienie postępowania. Podała, że podstawą skargi jest przestępstwo sądów orzekających, które stwierdziły, że mogła rozporządzać nieruchomością obciążoną drogą czynu przestępczego, bez jej wiedzy i zgody, a w uzasadnieniu zawarła polemikę ze stanowiskiem Sądu zawartym w powołanym wyroku.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę R.M. o wznowienie postępowania. Podniósł, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, że opiera się ona na tej podstawie. Skarżąca nie wskazała, że doszło do wydania prawomocnego wyroku skazującego konkretne osoby za czyn związany z postępowaniem prowadzonym w jej sprawie, jak też, że wydaniu takiego wyroku stały na przeszkodzie przyczyny wskazane w art. 404 k.p.c.

W zażaleniu skarżąca powołała zarzuty naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. oraz art. 403 § 1 pkt 2 i art. 404 k.p.c. przez zaniechanie zbadania, czy skarga oparta jest na którejkolwiek z ustawowych przyczyn wznowienia oraz ustalenia i oceny, czy przestępstwo zostało popełnione, skoro twierdziła, że odmowa wszczęcia postępowania karnego jest następstwem „układu”, mającego za zadanie ukrycie faktu dokonania przestępstwa na jej szkodę.

Domagała się uchylenia postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Badanie dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania, przewidziane art. 410 § 1 k.p.c., obejmuje także ustalenie, czy oparta została na ustawowej podstawie wznowienia, wymienionej w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. oraz ocenę wskazanej podstawy, celem stwierdzenia, czy podane okoliczności uzasadniają jej powołanie.

Sąd przeprowadza go w oparciu o przytoczone przez skarżącego okoliczności, powołane w uzasadnieniu skargi lub jej uzupełnieniu.

Nie jest zatem wystarczające jedynie przytoczenie treści przepisu określającego podstawę, ponieważ okoliczności te powinny wskazywać na istnienie tej podstawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r. I CZ 122/67, OSNC 1968, 8-9,154, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 r. III CZ 1/07, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 r. III CSK 56/07, niepubl.).

Wnoszący skargę jest zobowiązany do konkretnego określenia, która lub które z wymienionych powyższymi przepisami podstaw powinny być przyczyną rozpoznania sprawy na nowo, ponieważ wiążą one sąd w dalszym postępowaniu.

Skarżąca powołała jako podstawę przestępstwo sądów orzekających w wymienionej sprawie i chociaż nie określiła, czy łączy je z tą przewidzianą art. 403 § 1 ust. 1, czy 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny odniósł się, w ramach badania dopuszczalności skargi, do obu podstaw, stwierdzając że uzasadnienie nie wskazuje na istnienie żadnej z nich.

Odwołując się do szeregu okoliczności mających decydować o zaistnieniu podstawy wznowienia, skarżąca powtarza te, które powołała na uzasadnienie oddalonego powództwa i apelacji.

Nie wskazała, że doszło do zmiany treści aktów notarialnych, bądź sporządzenia ich w całości przez inne osoby, niż na nich podpisane.

Nie określiła czynu przestępczego, który został popełniony przez konkretne osoby, bo wymogów tych nie spełnia powoływanie się na korupcję.

Nie istnieje prawomocny wyrok ustalający, że popełniono czyn karalny, za który wymierzona została kara, albo zaistniały przeszkody we wszczęciu postępowania karnego, lub jego zakończeniu z innych przyczyn niż brak dowodów.

Wbrew stanowisku skarżącej liczne niepowodzenia w uzyskaniu orzeczenia o wszczęciu postępowania karnego, będące następstwem „układu”, który ukrywa fakt dokonania przestępstwa nie wyczerpuje przesłanki przewidzianej art. 403 § 1

pkt 2 k.p.c., jak również nie mógł być przyczyną dokonywania przez Sąd ustaleń w tym zakresie.

Skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Z powyższych względów zażalenie jako nieuzasadnione Sąd Najwyższy oddalił w oparciu o art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Na podstawie § 19 i 20 oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348 ze zm.) przyznane zostało pełnomocnikowi skarżącej wynagrodzenie za nie opłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu.